

A szokás hatalma

Podcast-sorozatunkban olyan fiatalokkal beszélgetünk, akik letértek a kitaposott útról és szokatlan pályát választottak. Első vendégünk, Boglárka úgy döntött, hogy érettségi után és két felsőfokú nyelvizsgával a tarsolyában kályhakészítőnek tanul. Boglárkától többek között azt kérdeztük, hogy miért választotta ezt a ritka és férfiasnak számító szakmát. Részlet a műsorból:

„Azért kezdtem el ezt az egyéves képzést, mert az egyetem előtt még el szeretnék sajátítani egy konkrét tudást, amellyel Európában bárhol el tudnék helyezkedni, ha az élet úgy hozná. Nem feltétlenül akarok mindig kemencéket és kandallókat építeni, és nem tervezem, hogy egész életemben kétkézi munkával keresem meg a kenyeremet, de szívesen csinálnám a diákéveim alatt, illetve később kiegészítésként. Terveim szerint a tanfolyam elvégzése után kínai-angol szakon tanulok tovább. Azzal kapcsolatban pedig, hogy érdemes-e megkérdőjelezni a szokásokat, elmesélek valamit. Ennek a történetnek nem sok köze van ugyan a pályaválasztáshoz, de talán jól szemlélteti, hogy szeretem a járt utat a járatlanért elhagyni. Ez a hozzáállásom vezetett el ahhoz a gondolathoz is, hogy – bár értelmiségi pályára készülök – kihagyjak egy évet, és beiratkozzak egy gyakorlati képzésre.

Bejglit készíteni édesanyám tanított. „Nagyon fontos – mondta mindig –, hogy jó szorosan tekerd fel a tésztát. Ezután a bejgli tetejét kend le és kötőtűvel több helyen szúrd át – magyarázta –, majd sütés előtt *a rúd két végét vágd le.*”

Az ő receptjét követve készítettem el tavaly életem első bejglijét. Sajna kirepedt, ezért idén már jó előre elkezdtem tájékozódni a neten. Dunát lehetne rekeszteni a bejglis témájú videókkal, de egyikben sem vágják le a rúd két végét. Szöveget ütött a fejembe a dolog. Megkérdeztem anyukámat. „Hogy miért kell levágni a bejgli két végét? Azért, mert mindig is így csináltuk!” – hangzott a válasz. Nem győzött meg.

Az anyukám is az édesanyjától tanulta a bejglizését. Felhívtam a nagyimat. Ő is ugyanezt felelte: „Azért, mert mindig is így csináltuk!”.

Nem elégedtem meg ezzel a magyarázattal. A rákövetkező vasárnap a dédnagyanyámnak is feltettem a kérdést. Noha már kicsit nagyothall, és feledékeny is, a bejglisütés módjára még jól emlékezett. Könnyedén felidézte, hogy miért kell levágni a két végét: „Jaj, édes fiam. Túl kicsi volt a tepsim, máshogy nem fért volna bele!”

Ha tetszett az előzetesünk, hallgasd meg a teljes adást a Spotify-on!